

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI

DUMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI

(a Sfinților Iosif Logodnicul, David
Prorocul și Iacob, rudenia Domnului)

(Fuga în Egipt)

† SFÂNTUL AP., ÎNTÂIUL MC. ȘI
ARHIDIACON ȘTEFAN;

SF.CUV. TEODOR MĂRTURISITORUL

Astăzi, în Duminica după Nașterea Domnului, în a treia zi de Crăciun, Sfântul Evanghelist Matei, în capitolul doi al Evangheliei sale, ne amintește de două mari și dureroase evenimente petrecute după Nașterea pruncului Iisus, în acord cu realitatea vieții pământești care, după o mare și înălțătoare bucurie, nu ne scutește de o mare și adâncă jale. În această paradigmă a vieții pământești a venit pe lume Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care a cunoscut prigoana și pribegia încă din pântecul Maicii Sale Preacurate. Plecarea familiei sfinte în Egipt, precum și uciderea celor 14.000 de prunci din Betleem de către Irod Idumeul, ne aduc în prim plan cruzimea pe care o avea acest rege al iudeilor, dar și Pronia divină care se manifestă față de toți cei care îl urmează pe Dumnezeu.

Despre cruzimea lui Irod am aflat multe lucruri, dar cea mai scurtă și concisă descriere a răutății sale o avem de la un iudeu contemporan cu marele tiran și anume Iosif Flaviu, care ne transmite: „Irod s-a suit pe tron ca o vulpe, a domnit ca un tigrul, și a murit ca un câine”. Acesta nu s-a dat înapoi de la nici o cruzime. I-au căzut pradă mulți oameni străini sau chiar apropiați, cetățeni de frunte și chiar membri ai propriei familii: soție, copii, cumnați, care îndrăzneau să emită pretenții de a governa alături de el. Observăm o dovadă de netăgăduit că Irod a fost capabil să conceapă și să pună în executare o crimă

de proporții ca aceea a uciderii pruncilor. Gândul ucigaș s-a născut chiar din momentul în care Irod aflase de la magi că s-a născut „Regele iudeilor” (Matei 2, 2). Irod nu putea accepta așa ceva, de aceea a omorât pe toți pruncii mai mici de doi ani, ca să fie sigur de moartea Pruncului viitor rege.

După plecarea magilor s-a arătat îngerul Domnului în vis lui Iosif, zicând: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă” (Matei 2, 13). Ne miră mai degrabă faptul că, după cele aflate de la magi, Irod a întârziat totuși să ia măsuri extreme. Desigur, a fost o lucrare a Proniei divine. Irod cel foarte vigilent, de data aceasta se dovedește a fi foarte încet în reacții, dând prilej Dreptului Iosif să-și găsească timp de a părăsi Iudeea și de a se retrage în Egipt, spre plinirea profeției: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Matei 2, 15).

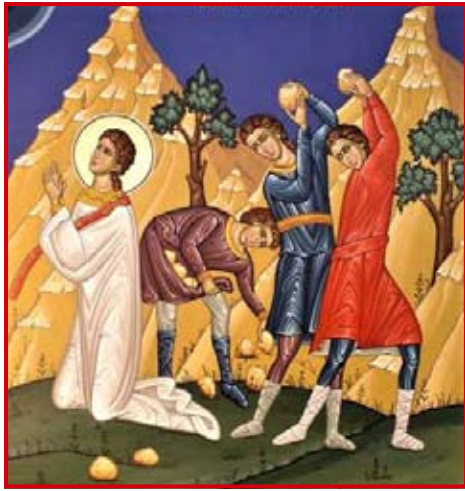
În urma lor a rămas mult sânge, jale și durere în casele din Betleem, dar Pruncul Iisus a scăpat de mânia lui Irod. Cu acest cumplit eveniment se împlinesc altă

profeție: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahila își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată pentru că nu mai sunt” (Matei 2, 18). Nu putem, în legătură cu Evanghelia despre uciderea pruncilor din Betleem, să nu ne referim la „irozii” ucigași ai zilelor noastre și la milioanele de prunci uciși în pântecul maicii lor. Atunci Iisus a fost scăpat de mânia lui Irod, dar acum, El suferă chinul morții cu fiecare din pruncii uciși cu instrumentele moderne ale medicinei, prin voința mamelor și a taților ucigași de copii, fie prin avort, fie prin necredința insuflată urmașilor lor, prin voința unei societăți moderne, progresiste și autonome care, în numele unei false libertăți, și-a pierdut busola și care a ridicat la rang de lege fărâdelegea. Observăm foarte mulți creștini în zilele noastre cum se bucură în felul lor de Nașterea lui Hristos și de scăparea Sa de mânia lui Irod, dar care nu se dau în lături să săvârșescă crima îngrozitoare a uciderii propriilor lor copii și prin ei, de fiecare dată, a lui Hristos Însuși. Aceștia să nu uite cum a sfârșit Irod. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL ȘTEFAN, PRIMUL DIACON ȘI MARTIR AL BISERICII

„Iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu! Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui. Și scoțându-l afară din cetate, îl băteau cu pietre. Iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și îl băteau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea: Doamne, lișuse, primește duhul meu! Și, îngenunchind, a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta! Și zicând acestea, a murit.” (Faptele Apostolilor 7, 55-60)

spune că „Ștefan, plin de har și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.” (FA 6, 8)

Lucrarea apostolilor și diaconilor aducea mulțime de evrei la credința creștină, acest lucru supărându-i pe farisei. Căci Sf. Ștefan era propovăduitor al credinței adevărate, mărturisind pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, Care S-a născut, a murit, a înviat și S-a înălțat la ceruri pentru mântuirea noastră. Fariseii au considerat că aduce blasfemie lui Moise și lui Dumnezeu și cu vorbe mincinoase l-au pârât pe Ștefan sinedriului și l-au predat acestuia spre judecată.

Sf. Ștefan a rostit o lungă cuvântare în care a arătat că Iisus Hristos este Mesia, cel prezis de profeți. Fără nicio teamă, Sf. Ștefan i-a acuzat pe evrei că au stat pururea împotriva Duhului Sfânt, ei și părinții lor, au prigonit și ucis pe proroci, pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea

Celui Drept, au fost vânzători și ucigași ai lui Hristos. „Voi, care ați primit Legea întru rânduiești de îngeri și n-ați păzit-o!” Furioși, evreii au cerut uciderea Sfântului Ștefan cu pietre. Acesta l-a văzut pe Hristos în slavă și s-a rugat pentru sine și pentru cei ce-l omorau.

Sf. Ștefan a fost omorât cu pietre în valea lui Iosafat, în timp ce Saul, convertitul de mai târziu, Apostolul Pavel, păzea hainele ucigașilor. Trupul sfântului a fost pus în mormântul unui creștin. Moaștele sale au fost descoperite în anul 415, când preotul Luchian din Kefar-Gamala a avut o întreită viziune. Pe mormântul său scria „chiliel”, în limba ebraică „cunună”, pentru că el a luat, cel dintâi dintre creștini, cununa muceniciei. Numele său este de origine grecească - Stephanos - și înseamnă „coroană”, „ghirlandă”, „cunună” (cu care erau încununați învingătorii). ❖

Așa s-a petrecut mucenicia aceluia sfânt bărbat, Ștefan, primul ales în ceata diaconilor de către apostoli pentru ajutor în slujire în biserică, căci la început rolul diaconilor era mai important decât azi, ei predicând cuvântul Evangheliei, dar și botezând și ajutând la desfășurarea cultului. Apostolii au ales pe primii șapte diaconi: „Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt” și pe Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae, prozelit din Antiohia (FA 6, 5). Aceștia au fost aduși înaintea apostolilor, care rugându-se, și-au pus mâinile peste ei, hirotonindu-i diaconi. Iar Scriptura ne

Tăierea împrejur cea după trup a Domnului

Avraam ca toți copiii care se vor naște de parte bărbătească să fie tăiați împrejur la marginea trupului lor, ca semn de legătură veșnică între seminția lui și Dumnezeu, Ziditorul său.

Domnul S-a tăiat împrejur la trup, ca să ne aducă nouă duhovnicească tăiere împrejur; pentru că, sfârșindu-se legea cea veche, care era după trup, a început cea nouă, duhovnicească. Precum omul cel vechi, trupesc, tăia împrejur pe omul cel simțit, așa și cel duhovnicesc este dator a-și tăia împrejur patimile cele sufletești: iuțimea, mânia, zavistia, mândria, necurăția și alte păcate.

Tăierea împrejur în Așezământul cel vechi era rânduită în chipul Botezului și al curățirii păcatului strămoșesc, măcar că acela nu se curăța cu totul prin tăierea împrejur, până la sângele lui Hristos cel de voie vărsat pentru noi, pentru că tăierea împrejur era numai închipuire a înainte curățirii celei adevărate pe care a săvârșit-o Domnul nostru, scoțând păcatul din mijlocul lumii și pironindu-l pe Cruce.

În loc de tăierea împrejur din legea cea veche, a legiuit Botezul darului celui nou, care este din apă și duh. Tăierea împrejur a

fost atunci ca o pedeapsă pentru păcatul cel întâi făcut și spre semnul acesta, cum că pruncul ce se taie împrejur este zămislit întru fărădelegi, după cuvântul lui David: „în păcate m-a născut maica mea”, pentru care rana rămâne pe trupul pruncului.

Dar Domnul nostru era fără de păcat, deși în toate S-a asemănat nouă, în afară de păcat. Hristos era om adevărat, dar nepărtaș păcatului omenesc și S-a născut din Maică fără de prihană și fără de bărbat, mai presus de fire.

Apoi la Tăierea împrejur a Pruncului I s-a pus numele „Iisus”, nume care s-a dat din cer de Arhanghelul Gavriil când a binevestit Preacuratei Fecioare zămislirea Lui. Acest nume, Iisus, I s-a dat ca o încredințare despre mântuirea noastră; pentru că „Iisus” înseamnă „Mântuitor”, precum mai înainte a tălmăcit același înger lui Iosif, în vis, arătându-se și zicându-i: «Vei da numele Lui „Iisus”, pentru că Acela va mântui pe poporul Său din păcate». Sf. Apostol Petru, mărturisind despre numele lui Iisus, zicea: „Nu este întru nimeni altul mântuire, pentru că nu este nici un alt nume sub cer, dat între oameni, întru care se cade a ne mântui”. ❖

Biserica sărbătorește în data de 1 ianuarie, la opt zile de la Nașterea Domnului, Tăierea împrejur cea după trup a Mântuitorului Hristos. Domnul nostru Iisus Hristos a binevoit a primi tăierea împrejur, pe de o parte ca să împlinescă legea, cum se spune în Evanghelie: „N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc”, pentru că El se supunea legii, ca pe cei vinovați și robiți de dânsa să-i facă liberi, precum zice apostolul: „A trimis Dumnezeu pe Fiul Său, Care S-a născut sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere.”

Dumnezeu dăduse poruncă patriarhului

ÎN ANUL CE VINE SĂ NE SCHIMBĂM CALEA, URMÂND CHEMĂRII PRUNCULUI DIN BETHLEEM

Căci cei trei magi pe care îi cinștim astăzi, oameni cu alese preocupări și stare socială, au lăsat totul punând accent mai mult pe latura spirituală a vieții. Deși erau cărturari, filosofi și crai din alese împărății, au plecat în căutarea Pruncului Împărat care avea să se nască la Bethleem.

Ce adânc mesaj ne transmite evanghelistul Matei! Cum au ajuns magii în fața lui Irod și cum vestea evangheliei lor a întristat pe Irod și tot Ierusalimul împreună cu el. Cu alte cuvinte, pe el și toți lingușitorii lui.

Irod a chemat preoții și i-a întrebat despre nașterea lui Hristos și ei au răspuns într-un glas: la Bethleem spun Scripturile

Toate sărbătorile au un mesaj: sărbătoarea Paștelui ne arată că dincolo de mormânt ne așteaptă viața veșnică; sărbătoarea Pogorării Sfântului Duh sau a Rusaliilor ne învață cât de important este Duhul Sfânt în viața noastră, căci fără Duhul Sfânt nu există viață.

Dacă sărbătoarea Înălțării Domnului ne învață că Dumnezeu a plecat acolo, în Cer, ca să ne pregătească nouă casă, locaș pentru veșnica odihnă, sărbătoarea Crăciunului ne arată calea spre veșnicie.

că se va naște Hristos. Și deși steaua era deasupra, preoții n-au plecat în căutarea Pruncului de la Bethleem. O preoție nelucrătoare, îmburghezită, depășită. De aceea și Dumnezeu le-a luat darul și chemarea.

Ce lecții minunată ne-au dat magii! Au deschis visteriile lor și au dat daruri Pruncului Iisus: aur, smirnă și tămâie.

Apoi grijă le-a arătat Dumnezeu magilor, căci i-a îndemnat să se întoarcă pe altă cale la casele lor și așa au făcut.

Iată, deci, de ce Crăciunul ne arată calea, calea lui Dumnezeu care ne duce în împărăția Fiului iubirii Sale. Când ce trei magi au descoperit Pruncul Iisus, și-au schimbat calea. Nu credeți că este o lecție pentru fiecare dintre noi?

Să ne schimbăm calea și să urmăm chemării Pruncului din Bethleem!

A mai trecut un an din viața noastră. Nu am socotit, dar cred că sunt 52 de duminici în care ne-am revăzut aici și ne-am întâlnit în rugăciunea Bisericii cu Dumnezeu și Sfinții Săi.

A fost un an atipic, cu multe încercări și cu multă jertfă din partea Bisericii. În anul 2020, care se încheie peste câteva zile, în fiecare zi au fost martirizați opt creștini. O vreme de prigoană!

De aceea este bine să ne păstrăm

cărarea care duce la Hristos și la viața veșnică și să ne mărturisim credința cea dată Sfinților o dată pentru totdeauna.

Încheiem un an mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru multele binefaceri, dar și pentru încercările prin care am trecut. Pășim cu încredere și optimism în anul 2021, cu nădejdea că Dumnezeu ne va ajuta să trecem peste toate ispitele.

Vă dorim, la cumpăna dintre ani, să puneți mai mult accent pe cele veșnice, chiar dacă sunt nevăzute, și împreună să trudim mai mult pentru bunul mers al vieții de comuniune a Bisericii.

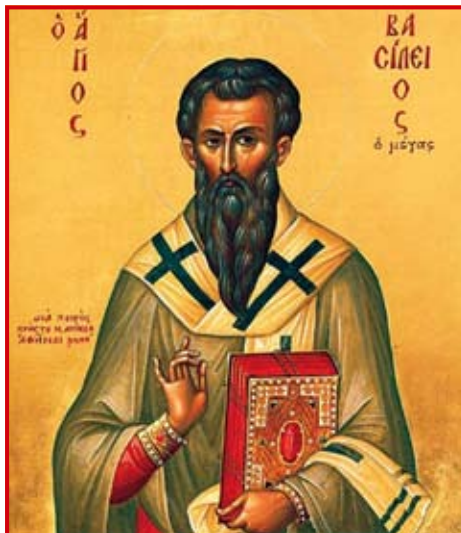
Să fim mai atenți cu copiii noștri, cu părinții noștri și cu semenii noștri. Dumnezeu să binecuvânteze viața noastră cu îndelungă răbdare și cu oameni destoinici care să ducă mai departe frumusețea acestui popor și să zdrobească urâciunea care caută să ne cuprindă. Să rămânem pe mai departe un popor smerit, plăcut lui Dumnezeu, credincios, ferindu-ne de cei care râvnesc să ne fure până și sfânta pâine de la gură. Să ne izbăvească Dumnezeu de lași și trădători, de vicleni și hoți, exemple negative pe care să nu le mai vedem în fiecare zi pe toate canalele social-media, unde predomină dezbinarea, desfrâul, manipularea și linșajul. Amin! ❖

Părintele Dinu

Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei

Anul începe cu un sfânt care ocupă în Biserică un loc absolut special. Să luăm aminte la viața și familia lui. Personalitate polivalentă, Sfântul Vasile cel Mare a excelat în toate activitățile pe care le-a întreprins. A fost un preot de excepție, mare liturghisitor și prieten de nădejde, pedagog de clasă și organizator înnăscut, teolog profund și un adevărat om de știință. A înființat nenumărate instituții de asistență socială.

S-a născut în Cezareea Capadociei prin anul 330, într-o familie care a dat mulți sfinți. Tatăl său era retorul Vasile, iar mama sa se numea Emilia. Bunica din partea tatălui, Macrina cea Bătrână, fusese ucenică a Sf. Grigorie Taumaturgul, și a avut de suferit în timpul persecuțiilor lui Dioclețian (284-305). Familie numeroasă, cu zece copii, dintre care trei vor fi episcopi:

Vasile, Grigorie de Nyssa, Petru de Sevasta, cinci vor fi monahi, cei trei dinainte și Naucratis și Macrina cea Tânără. Șase sfinți au fost în familie: Macrina cea

Bătrână, Emilia, Vasile, Grigorie (de Nyssa), Petru și Macrina cea Tânără.

Așadar copiii au fost crescuți în duh creștin. Sfântul și-a continuat educația în școlile din Cezareea Capadociei, unde l-a cunoscut pe Sf. Grigorie Teologul, apoi în școlile din Constantinopol și, în fine, la Atena. A fost prieten cu Sf. Grigorie de Nazianz. Viața lor studentescă e model pentru teologii dintotdeauna. Ei cunoșteau doar două drumuri: al școlii și al Bisericii.

Sf. Vasile s-a întors în țară pe la anul 355, iar pentru că toată viața a avut parte de suferințe fizice, a învățat medicina. A primit Taina Sfântului Botez în anul 357. A făcut o primă împărțire a averii sale la săraci, apoi a plecat în călătorie în Egipt, Palestina, Celesiria și Mesopotamia, pentru a întâlni renumiți asceți. La întoarcere înființează o mănăstire în Pont,

pe malul râului Iris, organizată după criteriul obștei, și-l cheamă pentru a fi alături de el pe Sf. Grigorie Teologul. Îmbină munca manuală cu rugăciunea și cu râvna intelectuală. Scrie aici „Regulile vieții monahale” (Regulile mari și mici) și pune bazele „Filocaliei” împreună cu Sf. Grigorie Teologul.

Hirotonit preot de Episcopul Eusebiu, îi devine acestuia bun sfătuitor. În 368, cu prilejul unei mari foamete, Sf. Vasile organizează admirabil asistența socială și face a doua împărțire a averii sale săracilor. În 370, murind episcopul Eusebiu, Sf. Vasile este ales în locul acestuia. Reorganizează Biserica de sub jurisdicția sa, impunându-se printr-o uriașă activitate dogmatică, pastorală și socială, susținând lupta Sf. Atanasie cel Mare contra arienilor și apărând învățătura creștină niceeană.

Sf. Vasile a fost un suflet mare, cu o minte laborioasă și exactă. A luptat pentru alinarea suferințelor celor mulți, nefăcând discriminare între oameni și credințele lor. A înființat instituții de asistență socială numite Vasiliade: azil, ospătarie, casă pentru reeducarea fetelor alunecate, spital (și de leproși), școli tehnice.

A împodobit serviciul divin cu Sfânta sa Liturghie, ce se săvârșește de zece ori în cursul anului bisericesc.

A fost pretutindeni prezent, i-a sprijinit moral și financiar pe tinerii cei mai dotați din școli, convins fiind că Biserica are nevoie de întăriri permanente pentru atingerea scopurilor ei divino-umane.

Sf. Vasile trece la cele veșnice pe 1 ianuarie 379, la doar 49 de ani, fiind numit încă de pe atunci cel Mare. Era cel Mare ca exponent al doctrinei creștine și ca autor de omilii folositoare de suflet, mai

mare încă în viața practică, în rolul său de cleric al Bisericii și de om al faptelor.

Este cunoscută corespondența arhiepiscopului de Cezareea Capadociei cu Biserica din Sciția pentru a fi trimise în Asia Mică moaștele Sf. Sava, care a fost înecat la 12 aprilie 373 de către goți în râul Museos, identificat cu râul Buzău.

Influența Sf. Vasile cel Mare în monahismul românesc s-a făcut prin Sf. Nicodim de la Tismana (†1406), iar mai târziu prin Sf. Cuv. Paisie de la Neamț (†1794), dar și pe alte căi, astfel că viața monahală din Biserica Ortodoxă Română are un pronunțat caracter vasilian. Patriarhia Ecumenică îi va ridica, la 10 octombrie 1776, pe mitropolii Ungrovlahiei la treapta de locuitori ai Cezareei Capadociei, poate pentru că Biserica Ortodoxă Română a păstrat ideile creștine ale Sf. Vasile cel Mare. ❖

DOBÂNDEȘTE PACEA ȘI MII DE OAMENI DIN JURUL TĂU SE VOR MÂNTUI!

Sfântul Cuvios Serafim de Sarov, prăznuit pe data de 2 ianuarie, s-a născut în 1759 în orașul Kursk, într-o familie înstărită și cucernică, la începutul unei primăveri spirituale pentru istoria Bisericii din Rusia. Întreaga lui viață a stat sub pecetea călăuzirii lui Dumnezeu și a ocrotirii Maicii Domnului.

Dositei și se închinoviază aici. Pașii Duhului l-au purtat către ținutul Nijni Novgorod, dincolo de Volga, la mănăstirea din Sarov. A împletit asceza cu rugăciunea în pustia Sarovului, cu postul aspru și cu citirea Scripturii, hrănindu-se din cuvântul lui Dumnezeu.

Maica Domnului a fost prezentă în mod marcant în viața Sf. Serafim de Sarov din fragedă copilărie și până la moartea sa. Ea i-a arătat o dragoste fără margini, vindecându-l de boli grave și apărându-l de 12 ori pe parcursul vieții. Odată Cuv. Serafim a fost tâlhărit de răufăcători și aproape omorât în bătaie de aceștia. În situația deplorabilă în care se afla, îi apare Maica Domnului, însoțită de Sfinții Apostoli Ioan Evanghelistul și Petru, spunându-le celor doi: „Acesta este din neamul nostru!”, după care părintele Serafim se însănătoșește.

Prezența sa era „izvor de pace și liniște” pentru toți cei care îl căutau: oameni simpli, monahi, nobili, militari și pelerini. Tuturor le adresa îndemnul său

rămas ca un testament duhovnicesc peste veacuri: „Dobândește pacea și mii de oameni din jurul tău se vor mântui!”

În toate locurile, nu numai în Rusia și sub multe stăpâniri, credincioase lui Dumnezeu sau nu, până azi, oamenii s-au rugat Sf. Serafim de Sarov și nenorocirile au luat sfârșit, iar binecuvântările au coborât din înaltul cerului. De ce? Pentru că toată viața sa a fost una de pocăință și de asceză severă, un sacrificiu îndelung, o jertfă continuă pentru a îndeplini voia Singurului Căruia i se cuvin închinare toate gândurile și faptele noastre. Cât timp s-a aflat pe pământ, el a făcut minuni, și-a salvat poporul și pe cei care l-au chemat în rugăciunile lor; iată de ce continuă, din sălașul preafecit în care locuiește, să apere lumea prin mijlocirea sa înaintea Sfintei Treimi.

Viața Cuviosului Serafim se va sfârși pe 2 ianuarie 1833, când este aflat adormit întru Domnul în chilia sa, la rugăciune, în genunchi, cu mâinile încrucișate pe piept în fața icoanei Maicii Domnului. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 DECEMBRIE - 3 IANUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sf. Ap., întâiul Mc. și Arhidiacon Ștefan - Duminica după Nașterea Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, rudenia Domnului); (Fuga în Egipt) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 31.12 Vineri 1.01	de la 20 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Slujba de mulțumire și de binecuvântare a Noului An (†)Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei - Utrenia, Sfânta Liturghie
Duminică 3.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Botezului Domnului (Predica Sfântului Ioan Botezătorul) Utrenia, Sfânta Liturghie

La vârsta de 7 ani, Prohor (numele de botez al Sf. Serafim) a căzut din turnul clopotniței mării biserici ctitorite de familia lui, dar a rămas nevătămat. Doi ani mai târziu, s-a îmbolnăvit grav, însă a fost vindecat în chip minunat, iar Maica Domnului i s-a arătat. Avea să rămână în lume până la 18 ani, când îi împărtășește mamei sale dorința de a deveni călugăr. Prohor primește binecuvântarea ei și o cruce de care nu se va despărți niciodată și care, mai târziu, după căderea comunismului, a făcut posibilă identificarea moaștelor sale depuse în muzeul ateismului.

Itinerarul vieții Sf. Serafim a coincis cu o mare înflorire a monahismului rus. Tânărul Prohor ajunge la vestita Lavră Pecerska pentru a primi sfat de la starețul